

ἀγαθὰ ἐπίρρ. Ἦπ. (Κόνιτς.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός.

Ἡρέμως, ἡσύχως: Κρέν' ἀγαθὰ ἀγαθὰ (κρέν' = ὁμιλεῖ).
Συνών. ἀγαθούτσικα, σιγά.

ἀγαθὰ τά, Ἦπ. Βιθυν. Ἦπ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ.)
Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Σιάτ.) Παξ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.
Δημητσάν. Λακων.) Πόντ. (Κοτύωρ.) κ. ἄ. ἄγαθὰ Πόντ.
(Κοτύωρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγαθά.

1) Ἀφθονα προϊόντα, κατ' ἐξοχὴν τῆς γεωργίας καὶ
κτηνοτροφίας, χρήματα κττ. τὰ εἰς εὐζωίαν καὶ εὐτυχίαν
συντείνοντα, ὁ πλοῦτος ἐν γένει Ἄνδρ. Βιθυν. Ἦπ. Θήρ.
Θράκ. (Μάδυτ.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Σιάτ.) Παξ. Πελοπ.
(Ἀρκαδ. Δημητσάν. Λακων.) Πόντ. (Κοτύωρ.) κ. ἄ.: Ὅλα
τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου νὰ μοῦ δώσης δὲ δέχομαι Ἀρκαδ.
Ἔχει πολλὰ ἀγαθὰ Λακων. Νὰ τὰ χαίρεις τ' ἀγαθὰ σου!
(εὐχή) Ἀρκαδ. || Φρ. Ἔχει ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ Παξ.
Ἔχει τὰ καλὰ καὶ τ' ἀγαθὰ του (ὅ,τι ἂν ἐπιθυμήσῃ) αὐτόθ.
|| Συνεκδ. ἐπὶ ἀφθονίας παντὸς ὑλικοῦ ἀγαθοῦ: Φρ.
Σήμερα εἶχαμε τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ (ἐπὶ δαυριλοῦς καὶ πλου-
σίας τραπέζης) Κεφαλλ. Εἶναι 'ς τ' ἀγαθὰ του (εἶναι ὑπερ-
ευχαριστημένος ἐκ τῆς θέσεώς του) αὐτόθ. Εἶναι μέσα
'ς τ' ἀγαθὰ της Ἀρκαδ. Ἦρε τ' ἀγαθὰ τοῦ ψυχῆς του Βιθυν.
Ἠέρασα τ' ἀγαθὰ μου (διήλθον τὴν περίοδον τῆς εὐτυχίας
μου) Θήρ. Ἦρε τ' ἀγαθὰ του (τὴν ἀνέσιν, τὴν εὐζωίαν)
Λακων. Ἠτραύξενε τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς του (εἰρων. ἐπὶ τοῦ
ὑποστάντος τὰ πάνδενα) Ἄνδρ. Τέλεια ἀγαθὰ! (ἐνν. νὰ
ἔχῃς. Εὐδαιμόνει κατὰ πάντα. Εὐχή) Σιάτ. Τ' ἐφτὰ ἀγαθὰ
καὶ τῇ πουλλί' τὸ γάλα (τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐτυχίας)
Κοτύωρ. Ἡ σημ. αὕτη ἤδη παρὰ μεταγν. Πβ. Λουκ. Εὐαγγ.
12,18 «καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μεῖζονας οἰκοδομήσω
καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὸν σῖτον καὶ τὰ ἀγαθὰ μου καὶ
ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου, ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς
ἔτη πολλά, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου». 2) Ἀγρο-
τικὴ περιουσία συνισταμένη εἰς ἀμπελῶνας, ἐλαιῶνας
κττ. Κέρκ.

Ἀγαθάγγελος ὁ, σύννηθ.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ προφητικοῦ βιβλίου «Ὁπτασία
Ἀγαθαγγέλου» ἢ «Χρησμός, ἥτοι προφητεία τοῦ μακα-
ρίου ἱερομονάχου Ἀγαθαγγέλου» καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον,
εἰς τοὺς χρησμούς τοῦ ὁποίου ἐπίστευε πολὺ ὁ Ἑλληνικὸς
λαὸς κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὸ λένε
τὰ χαρτιά μας καὶ ὁ Ἀγαθάγγελος (λέγεται πρὸς ἐπιβεβαίωσιν
καὶ στήριξιν τῆς ἐλπίδος περὶ ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλη-
νικῆς φυλῆς) πολλαχ.

ἀγαθάγρα ἢ, Κῶς ἀαθάγρα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άγρα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. Γενικ. Γλωσσ. 305.

Εὐήθεια, βλακεία ἐνθ' ἄν.: Ἔχει λίην ἀαθάγρα (λίην
= ὀλίγην) Κάλυμν. Συνών. ἀγαθότη 2, ἀγαθονκλιά,
ἀγαθωμάρα, ἀγαθωσύνη 2, ζαβωμάρα, κονταμάρα.

ἀγάθας ἐπίθ. Κῶς Θηλ. ἀγάθα Κάλυμν. Κῶς κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὸ
συνών. βλάκας.

Ἀνόητος, εὐήθης, μωρὸς ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀγάθα, τί πῆγε
κ' ἔκαμε! Κῶς Εἰν' ἀγάθα ἢ καημένη! αὐτόθ. Ἔει ἀγάθα,
ποῦ ξενοῖστητες τὸ 'ἐν ἀκούεις! (ποῦ ἀφηρέθης τὸν νοῦν

καὶ δὲν ἀκούεις) Κάλυμν. Συνών. ἀγαθιάρης, ἀγαθό-
πουλλος, ἀγαθός Α 3, ἀγαθούκλης, ἀγαθούλλης,
ἀγαθωτός 2, κοντός, χαζός. Πβ. ἀγαθομαρία,
ἀγαθομαροῦσα, ἀγαθομηλέα.

ἀγάθεμα τό, ἀμάρτ. ἄγαθεμα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαθεύω.

Περισπασμός, ἀφαίρεσις τοῦ νοῦ, ἔλλειψις προσοχῆς:
Ἔει ἄγαθεμα, μιλοῦν του τὸ 'ἐν ἀκούει! Ἄγαθεμα ποῦ ἔχει!
Εἶντα 'ναι 'φτὸ τὸ ἄγαθεμα μέσ' 'ς τὴ μέση τοῦ δρόμου!
Συνών. ἀγαθεμός, ἀφηρημάδα.

ἀγαθεμός ὁ, ἀμάρτ. ἄγαθεμός Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαθεύω.

Περισπασμός τοῦ νοῦ, ἔλλειψις προσοχῆς: Ἔει ἄγαθεμό
ποῦ τὸν ἔχει! Συνών. ἀγάθεμα, ἀφηρημάδα.

ἀγαθεύω Κῶς Χηλ. — Λεξ. Περίδ. Λεγρ. ἀγα-
θεύου Σάμ. ἀαθεύω Κάρπ. ἄγαθεύω Κάλυμν. Κῶς κ. ἄ.
ἄγαθεύω Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός.

1) Περισπῶμαι, ἀφαιροῦμαι τὸν νοῦν, ἐξίσταμαι Κάλυμν.
Κῶς Σάμ. κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἄγαθεψε
Κάλυμν. Ἠγάθεψα νὰ θεωρῶ τὰ θάματα ἐκεῖνα Κῶς Τί ἔπα-
θες ἐκεῖ, ἀγάθεψες; αὐτόθ. Ἰμεῖς ἀγαθεψαμί κι τὸν ἀκούαμι
κ' ἔλυ (τὸν ἠκούομεν ἐκθαμβοὶ ὁμιλοῦντα) Σάμ. Ἐγαθε-
μένος ἄνθρωπος Κῶς Κεῖνοξ ξαλισμένος με τοῦ νύπνου τῇ
βύθιδι καὶ ἄγαθεμένος με τοῦ φαρμακωμένου γαλάτου τὴν
ιδέαν ἐθαροῦδε πῶς τοῦ τὸ θαλεύγανε (τὸ κορμὶν του δηλ.)
οἱ ὀκύλλοι νὰ τὸφ φάνε (ἐκ παραμυθ.) Κῶς. 2) Φαίνομαι
ὡς βλάξ, μωραίνω, ἀνοηταίνω Κάλυμν. Κάρπ.: Ἐν τόνε
ξέρεις τὸν δεῖνα, κείνον ποῦ ἄγαθεύγει; Κάλυμν. Φαίνεται
πῶς ἀαθεύγει Κάρπ. 3) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὕπνου
ἀρχίζω νὰ κοιμῶμαι Χηλ.: Ἐκεῖ ποῦ ἀγάθεψα τινάχτηκα.
Συνών. ἀποκαρώνω, βυθίζομαι, καρώνω.

ἀγαθιάρης ἐπίθ. Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρης.

Μωρὸς, ἡλίθιος: Εἰν' ἕνας ἀγαθιάρης! Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀγάθας.

ἀγαθὸ τό, Κρήτ. Πελοπ. (Βασαρ. Λακων. Μάν.)
κ. ἄ. ἀγαθός ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός. Ὁ ἀρσ. τύπ. ἴσως κατὰ παρά-
λειψιν τοῦ οὐσ. βούζουνας ἢ γιγάθονας.

Κατ' εὐφημισμ. 1) Πᾶς ἐν γένει δοτιήν Πελοπ.
(Βασαρ. Μάν.) κ. ἄ.: Ἄμα βγάλη κάνεις τὸ ἀγαθὸ 'ς τὸ χέρι,
τὸ βαστᾶν μέσα 'ς τὸ καφτὸ νερὸ Βασαρ. Ἐβγαλε ἀγαθὸ
'ς τὴ μύτι Μάν. Συνών. βγαλτό. 2) Δοτιήν φυό-
μενος συνήθως ὑπερθεῖν τῶν οὐλῶν τῆς ἄνω σιαγόνας
Κρήτ. 3) Τὸ ἐρυσίτελας Πελοπ. (Λακων. Μάν.):
Ἐβγαλε ἀγαθὸ Μάν. Συνών. ἀνεμοπύρωμα, πυρό.

4) Ἐκζεμα τοῦ δέρματος Πελοπ. (Λακων.)

ἀγαθόγνωμος ἐπίθ. Ἰβλαχογιάνν. Λόγοι κι Ἀντί-
λογ. 49.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

Ὁ ἔχων γνώμην ἀγαθὴν, ἀγαθός, καλός: Γιγαντας ἀγα-
θόγνωμος ἄφινε νὰ τοῦ φεῖγῃ λίγη λίγη ἢ δύναμί του, ὅμως
φύλαγε στερεὴ καὶ τὴν ἐκδίκησί του. Συνών. καλόγνωμος.

